

«ΣΦΥΡΗΛΑΤΟ»

Το ήθος.

Μια στάση ζωής.

Δεν προσφέρει λύση.

Διλήμματα δημιουργεί. Σε περιοχές απόκρημνες.

Δίνει στον άνθρωπο τη μοναδικότητά του.

Τον ξεχωρίζει από τον παχύρρευστο εκείνο πολύ,
στον οποίο ο καθένας γαλβανίζεται.

Χαμηλό ήθος τον μετατρέπει σε μόριο σκόνης.
Του κοινωνικού κονιορτού.

Τότε; Γινόμαστε απρόσωποι. Ανύπαρκτοι.

Γράφοντας ο καθένας τη δική του ιστορία, παίρνει
μια στάση ζωής υψηλή.

Αναμετριέται με την καιρικότητα.

Γίνεται διαχρονικός. Διαπεραστικός μέσα στο
χρόνο.

Θα μας γράψει η ιστορία λοιπόν;

Δευτερεύον θέμα. Άλλα προηγούνται.

Ως μνήμη όμως αγαθή μένει.

Ο άνθρωπος έτσι δεν είναι ασήμαντος.

Το ήθος τη «σήμανσή» του προσφέρει. Το
σφράγισμά του.

Έτσι ο άνθρωπος νησίδα γίνεται. Που
αντιστέκεται στου κόσμου τη γλοιότητα.

Το ήθος δεν φοβάται την έκθεση. Δεν κρύβεται τη
δύσκολη ώρα.

Ακούει της συνείδησής του την ηχηρή καμπάνα.
Συλλαμβάνει καθαρό τον ήχο.

Γίνεται πρόχωμα ελευθερίας.

Η όποια λάσπη δεν κολλά στο σώμα του τότε.

Νεανικό πάντα.

Συμπαγές.

Ενωτικό.

Ένα άρωμα, ναι. Γαζίας πάντα.
Που κάνει να γνωρίζονται μεταξύ τους οι
αγωνιστές.

Προνόμιο ευρύτερα ηγετικό.
Δεν φοβάται να εκτεθεί.
Δεν κρύβεται την κρίσιμη την ώρα.
Πρώτη στο κριτήριο η αξιοσύνη.

Εκ παραλλήλου όμως η ανθρώπινη αγωνία δεν
εξέλιπεν. Κι αυτό, γιατί είναι προϊόν της πολύμορφης και
πολυσύνθετης εγκόσμιας θέσης. Κι αντίθεσης.

Η αίσθηση του μέτρου δεν πρέπει να χαθεί. Και
πορεύεται μαζί με της προσπάθειας την αμοιβή. Αλλά
και την διακεκριμένη θέση της μεγαλοφυΐας.

Απολιθώματα; Υπάρχουν;
Όποια παλινδρόμηση θα είναι καταστρεπτική.

Στο άνυδρο σημερινό περιβάλλον μόνο μια
ανάληψη θα είναι χρήσιμη.

Θεμέλιο βασικό «εις κεφαλήν γωνίας» η ελεύθερη
σκέψη. Δράση. Ενέργεια.

Ανυπότακτος ο άνθρωπος. Ελεύθερος. Όχι
αναρχικός.

Ένας χαρακτήρας σωστά δομημένος. Το κάθε τι
στη θέση του.

Μέτρο.
Σωφροσύνη.
Ελεύθερο φρόνημα.

Με βασικές θέσεις σταθερές. Και αμετακίνητες.
Υϊκή σχέση με τον Πατέρα.

Τίποτε τυχαίο.

Οι ζωές κατευθύνονται. Το ξέρουμε.

Η πίστη; «Εν ταις χερσί σου οι κλήροι μου».

Και το άλλο.

«Δείξον μοι, Κύριε, οδόν εν η πορεύσομαι».

Καθορίζονται τα πλαίσια δράσης.

Σαφή τα όρια λοιπόν.

Ζωή χωρίς ακρότητες. Περιορισμούς. Σχέδια.
Αναστολές.

Εν τω μεταξύ των ωρών το νήμα προχωρεί.

Τα όνειρα εξακολουθούν ν' αντανακλούν την
αιώνια τους νιότη.

Η άφθαρτη δόξα εξακτινίζεται. Και μετατρέπει σε
μεγαλείο φωτεινό. Την πλάση.

Γιορτινές τώρα της αμυγδαλιάς οι λευκές
αποχρώσεις.

Ένα μήνυμα φέρνουν.

Ένα σύνθημα ανανέωσης. Αναζωπύρωσης.
Αισιοδοξίας.

Ο χρόνος ακάθεκτος προχωρεί.

Ουδείς τη ροή του μπορεί να σταματήσει.

Το θέμα λοιπόν τώρα είναι:

Πώς βρίσκει τον καθένα μας;

Συχνά αφηνόμαστε στις φωλιάς μας τη θαλπωρή.
Αμέριμνοι. Χωρίς οποιοδήποτε πληθωρικό ξεδίπλωμα.
Αφήνουμε ανέμελα να πέφτουν των ρόδων τα πέταλα
στον δρόμου τ' αγνάρια.

Τι να συλλογιέται άραγε τις στιγμές τούτες ο
πλάνης άνθρωπος του σήμερα;

Μοιάζεις σαν όλη η κούραση μιας μακριάς και
εξουθενωτικής πορείας να έρχεται και να πέφτει επάνω
σου. Βαρειά. Ασήκωτη.

Αναξέει μέσα σου την παραγκωνισμένη σου
μοναξιά. Τη μέχρις αγωνίας. Μέχρι δακρύων
εγκατάλειψή σου.

Προτιμώτερο λοιπόν ν' αποτραβηχθείς στη γωνιά
σου. Όχι απαθής ασφαλώς.

Εδώ είναι που ο αγέρας διαρκεί. Χλιαρός. Απαλός.
Και σιωπηλός.

Να ξεχαστείς;

Τα παλιά να θυμηθείς.

Τα σχέδιά σου τα νέα ν' απλώσεις μπροστά σου.
να τ' αναπτύξεις με την σκέψη σου.

Τα όνειρά σου χρειάζονται. Μην το ξεχνάς.
Στοιχείο του χαρακτήρα σου είναι άλλωστε.

Παράλληλα, ένα πνευματικό πανέμορφο
σφυρήλατο σίδερο. Ένα ιδιαίτερα κεντημένο κιγκλίδωμα.
Για την προστασία σου.

Ξέρεις πού θα πας να δροσιστείς. Πού στη
μοναξιά σου να προστρέξεις. Ποιο φίλο να καλέσεις. Από
πού βοήθεια να ζητήσεις.

Κι ο αιώνιος φίλος μας π ά ν τ α είναι δίπλα μας.

Ο Χριστός μαζί σου λοιπόν. Και σύ μαζί Του.

Καλή Χρονιά.

+ ο π.Γ.